

SANG

Nummer 1-2/2021

Sang

1-2 2021

Redaktion Lea Wierød Borčak
Uffe Holmsgaard Eriksen
Fedja Wierød Borčak

Adresse Skejby Vænge 289, DK-8200 Aarhus

Mail redaktion@tidsskriftetsang.dk

Hjemmeside www.tidsskriftetsang.dk

ISSN 2597-0518

Om tidsskriftet Tidsskriftet SANG er et forum for kritisk refleksion over sang som udtryksform. Vi bringer både forskning i og formidling om alle typer af sang fra alle faglige vinkler.

Manuskript SANG modtager mange typer indlæg, f.eks. artikler, anmeldelser, interviews og kommentarer. For vejledning se: <https://www.tidsskriftetsang.dk/manuskript>.

Støtte Tidsskriftet støttes af Statens Kunstfond.

Litteratur der synges

Om fællessangens plads i litteraturanalsen

Da COVID-19 i marts 2020 lukkede store dele af kulturlivet i Danmark, resulterede det i en opblomstring af fællessangen. Det var særligt tydeligt med DR's programmer *Morgensang* (200.000 daglige seere i forårs månederne) og *Fællessang – hver for sig* med tæt på en million lyttere/seere/deltagere fredag aften (Baunvig 2020, 42). Fællessangens popularitet kan dog ikke alene tilskrives den verserende pandemi, idet der allerede inden nedlukningen kunne spores en genfundet interesse for fænomenet: Flere arbejdspladser indførte morgensang, Det Kgl. Teater og Aarhus Teater satte sangskatten på programmet med forestillingerne *Højskolesangbogen* (2016, 2019) og *Lyden af de skuldre vi står på* (2017, 2020), P4 vandt priser for podcastserien om *Sangenes blå bog* (2018), *Højskolesangbogen for børn* udkom i 2019, og flere kaffebarer, kirker, kulturhuse og foreninger bød velkommen til "Fyraftenssang", "Babysalmesang", "Fællessang i det fri" etc. Foruden selvfølgelig sagen om den CBS-ansatte, der ikke følte sig inkluderet i lovprisningen af blondiner i "Den danske sang", og kritikken af indlemmelsen af en sang om Ramadan i *Højskolesangbogen* (Maach 2018; Skjoldborg 2020).

Når fællessangen som aktivitet og kulturudtryk bliver mere og mere præsent i samtiden og desuden i kraft af sangteksterne har en tydelig litterær åre, burde den være et oplagt emne alle steder, hvor litteratur er på dagsordenen. Imidlertid er sanginteressen så godt som ikkeeksisterende på universiteternes litteraturstudier, i den litterære kritik samt i danskundervisningen i folkeskolen såvel som på ungdomsuddannelserne (Schweppenhäuser 2020, 14). Ubalancen

mellem den folkelige og den akademiske interesse for fællessangen bunder formodentlig i en manglende litteraturfaglig praksis for sanganalyse, der bl.a. skyldes de mediale besværligheder ved sangen som analyseobjekt. Desuden mangler der konkrete redskaber til at foretage fællessangsanalyser. Dette bevirker, at de tilløb til analyse af (fælles)sang, der er foretaget af litterater, har en tilbøjelighed til primært at tage højde for de strengt tekstlige elementer og dermed må kategoriseres som sangtekstanalyser frem for sanganalyser. Derfor er det nødvendigt at udvikle en intermedial analysepraksis, der inddrager flere af fællessangens aspekter, så det udenomstekstlige får en plads i analysen. Jeg foreslår den flerstrengede metode som en alternativ indgangsvinkel, der imødegår denne problemstilling.

Fordybet i sangteksten

Historisk er akademiske, litterære analyser af fællessang stort set ikkeeksisterende. Stoffet er mestendels behandlet gennem redegørelser med fokus på samfundsudviklingens indflydelse på fællessangen, hvilket sang(bogs)historikerne Karl Clausens og Karl Baks værker, hhv. *Dansk Folkesang gennem 150 år* (1958) og *Højskolesangbogens historie* (1977), kan kategoriseres som. Clausen skriver om tilblivelsen af *Dansk Folkesang gennem 150 år*, at

en historisk fremstilling af folkesangens kår og problemer kan ikke uden videre identificeres med litteratur- og musikhistorien, hverken taget hver for sig eller sammenlagt. Det kommer af folkesangens funktion som en slags *brugskunst*. [...] Dermed er det givet, at den målestok, vi anvender, kan være en anden end den, der gælder i litteratur- eller musikhistorien. (Clausen 1958, 25)

Fællessangen er ikke blot summen af sine enkelte musikalske eller litterære dele, men et unikt medialt blandingsprodukt, og må derfor behandles derefter. I Clausens distinktion fremgår det desuden, at særskilte undersøgelser af enten det tekstlige eller melodiske element ofte forholder sig mere til den kunstneriske agenda end til den faktiske brug og udbredelse af sangen.

Litteraten Leif Ludwig Albertsen har med bogen *Lyrisk der synges* foretaget noget så sjældent som en udfoldet analyse af fællessangen i et litterært perspektiv. Albertsen indleder værket med følgende kommentar: ”Udgangspunktet har været litteraturvidenskabsmandens, som umiddelbart finder megen sangbar lyrik overfladisk. Jeg håber, det vil være muligt for mig at overbevise andre om, at det er rimeligt

at komme ud over denne ureflekterede, æstetiske dom” (Albertsen 1978, 7). Allerede her anes de mange udfordringer, der uafsladeligt møder fællessangsanalysen – i 1978 og fortsat i dag er det nødvendigt at argumentere for sanggenrens kompleksitet og iboende (litterære) kvaliteter.

Både Albertsen og Clausen går som katten om den varme grød, når talen falder på fællessangens beskaffenhed som kunstnerisk værk. Ganske vist erkender de begge, at sangen må bedømmes på andre kvalitetsparametre end den gængse litteratur, men særligt Albertsens nedladende og faktatjekkende analyse af ”Der er et yndigt land” afslører en uvilje mod at gå ind i analysen på sangtekstens præmisser: ”Både *brede bøge* og *salten Østerstrand* er utypiske, bøge sjældent meget brede og Østersøen er et af verdens mindst salte have” (Albertsen 1978, 83; kursiv i original). Det er svært at forestille sig en lignende indvending mod ikke-sangbar lyrik eller en roman. Litteraten Jakob Schweppenhäuser (2014, 33) skriver det ganske klart: ”En grund til som litterat ikke at beskæftige sig med sangtekster kan være en opfattelse af, at de ikke besidder samme kvalitet som den skriftlige lyrik.” For at udbedre denne tilbøjelighed til at vurdere nogle litteraturtyper som finere og mere rigtige end andre, bør litteraturstudiet i højere grad indlemme nye arbejdsmetoder og analysegenstande i forskningsfeltet.

De ældre sanganalyser rummer nysgerrighed over for fællessangen og en bevidsthed om, at her ikke blot er tale om en simpel blanding af musik og tekst. Imidlertid er det også ganske sigende for den hidtidige forskning i fællessangen, at der undervejs i analyserne opstår tvivl om, hvad analyseobjektet egentligt er – sangen som kulturelt og historisk fænomen eller sangen som kunstnerisk, litterært-melodisk værk.

Poesien er lige her!

Schweppenhäuser har desuden beskrevet, hvordan den lydlige lyrik som videnskabeligt genstandsfelt er blevet udgrænset, idet det simpelthen ikke er ”kutyme at beskæftige sig med mundtlig – sunget, rappet, reciteret etc. – lyrik på litteraturstudierne eller i litteraturkritikken: skriftens medium er altdominerende” (Schweppenhäuser 2014, 31). Udgrænsningen af lyrikken er på én gang logisk og forvirrende: Der er åbenlyst en litterær forankring i en sangtekst, men dens performative, musikalske arv lader sig ikke fornægte, hvorfor sangteksten placerer sig ”i nogle andre kredsløb og smagsfællesska-

ber end dem, litterater almindeligvis fokuserer på” (Schweppenhäuser 2014, 33). Men udsynet er nødvendigt, og medieforsker Sibylle Moser (2007, 278) beskriver det problematiske ved at fokusere på ”a canon of printed ’high literature’ and its reception by academic readers [...] [L]iterary researchers tend to overlook that poetry is right out there, on radio channels, on the Internet, in music stores and in concert halls”. Og til fællessang, kunne man tilføje. Selvom den lydige lyrik, sangteksten, fællessangen er sværere at gå i kødet på end f.eks. en novelle, undskylder det ikke, at fænomenerne helt udelukkes fra litteraturanalysen. Specielt ikke når sangteksten er en af de mest udbredte, hvis ikke den mest udbredte form for litteratur. Den form, som også de, der aldrig læser en bog, ikke kan undgå at stifte bekendtskab med.

Tilløb til en ny strategi

Så vidt problemet. Mit løsningsforslag er den flerstrengede metode, som er en analyseform, jeg har udviklet i mit speciale ”Den litterære sang? En flerstrengt analyse af aktuel, dansk fællessangskultur” (2020). Grundstenen i fremgangsmåden er, at objektet for fællessangsanalyse må være et konkret sangarrangement. Musik- eller litteraturfaglige analyser kan gøre os klogere på sangen som kunstnerisk værk, men giver ikke i sig selv et fyldestgørende indblik i aktiviteten fællessang. Det er eksempelvis åbenlyst i selve ordet, at den fælles oplevelse er central i fællessangen. Man kan ikke synge fællessang alene – tv-programmerne med fællessang har måske lært os noget andet, men det er en kategori for sig – og derfor bør en grundig fællessangsanalyse altid interessere sig for, hvilke fællesskaber og traditioner, sangen fremkalder eller indgår i. Desuden kan det være relevant at forholde sig til de fysiske rammer, fællessangen foregår i, om sangene er udvalgt på forhånd eller f.eks. ønskes af deltagerne, om fællessangen er det primære formål med arrangementet, og om de syngende er mødt op frivilligt eller måske deltager, fordi de er ansatte på en arbejdsplads med morgensang hver onsdag.

Udover et konkret analyseobjekt er den flerstrengede metode kendetegnet ved, at fikspunkterne i analysen ikke udelukkende udvælges efter, hvad der passer til analytikerens faglighed (i mit tilfælde tekstanalysen), men at andre interessante perspektiver (såsom intermediale, sociologiske, fænomenologiske, affektive etc.) kan medtages. Denne mulighed er der ikke noget nyt i, og jeg er fuldt ud bevidst om, at talrige litterater før mig har udforsket og udfordret tekst-

analysens grænseland. Imidlertid tyder al den fællessangsforskning, der endnu ikke er lavet, på, at det er på sin plads med en venlig påmindelse om, at den litteraturfaglige værktøjskasse også indeholder nøgler til andre verdner end bøgernes.

I stedet for at adskille fællessangens forskellige elementer, som strengt musikalske eller tekstligt fokuserede analyser gør, søger den flerstrengede metode at finde sammenhænge og ligheder mellem dem. Dette har jeg kaldt det relationelle aspekt, og det er en uomgængelig del af analyseformen, da det er her, undersøgelsen af de enkelte dele bindes sammen til én helhed. Det er altså ikke mit ærinde at udelukke litteraturanalytiske perspektiver fra fællessangsanalysen, men derimod at forstå dem i lyset af f.eks. den sangtradition, det konkrete arrangement holder i hævd, eller den måde, de enkelte sange introduceres på. Den flerstrengede analyseform skal tilbyde en tværfaglig arbejdsmetode, der kan inkorporere intermediale tekstproduktioner langt mere smidigt, end den klassiske, tekstanalytiske fremgangsmåde formår.

Det er ganske enkelt sådan, at for at opnå interessante og overraskende analyser af sangtekster, og alle andre teksttyper for den sags skyld, må man behandle dem som det, de er – i dette tilfælde tekster, der synges. "Print-oriented questions will produce print-oriented answers, thereby ultimately telling us little about the pleasures of inner listening (print), 'outer' listening (song) and the semantics of sound", skriver Moser (2007, 298). Vilklårene for en vellykket analyse ændrer sig selvsagt i takt med analysens interesseområde, og derfor må det være andre spørgsmål, vi stiller om aktiviteten fællessang end teksttypen sangtekst.

En af de primære udfordringer ved den flerstrengede metode, og intermediale, tværfaglige analyser i det hele taget, er manglende viden om andre faglige terminologier. Lea Wierød Borčak og Jakob Schweppenhäuser (2018, 173-174) skriver: "For en litterat vil et litterært fokus desuden også ofte være nødvendigt, idet det jo uden en musikvidenskabelig baggrund vil være vanskeligt at gennemføre fuldt udfoldede og terminologisk sikre musikalske analyser." Andetsteds skriver Wierød Borčak (2015, 136) imidlertid, at litteraturanalysen nemmere kan inkorporere elementer fra andre discipliner, da den er "governed less by conformity than musical notation". En indgangsvinkel til sanganalysen, som denne skribent har fundet særdeles hjælpsom undervejs i gentænkningen af, hvordan det er mest hensigtsmæssigt at analysere fællessang, er den melopoetiske metode, som Wierød Borčak anvender flere steder, f.eks. i ph.d.-afhandlingen "Formens funktion i salmesang" fra 2014. Kort sagt går

metoden ud på at fokusere på de samlende og ensartede faktorer, f.eks. rytme, som sprog og musik har til fælles, frem for at fokusere på divergerende punkter, såsom det faktum, at sproget overvejende beskriver, mens musikken legemliggør (Borčak og Schweppenhäuser 2018, 161). Det er i høj grad denne tilgang, jeg læner mig op ad, når jeg fremhæver det relationelle som en væsentlig del af den flerstrengede metode.

Sangften på Fairbar

Grundet COVID-19 har analyser af konkrete sangsituationer ikke været muligt, og i mit speciale har jeg derfor fokuseret på at præsentere det teoretiske grundlag og retningslinjerne for den flerstrengede metode. At tage afsæt i konkrete, faktiske sangsituationer er ét af kardinalpunkterne i metoden, og derfor udgør sanselige og detaljeorienterede beskrivelser af sangarrangementerne et væsentligt værktøj. Et eksempel:

Hos den aarhusianske, frivilligt drevne café Fairbar står der "Sangften" i kalenderen hver 14. dag. Inden caféen rykkede til større lokaler på Klostertorvet, måtte man møde op mindst en time før arrangementets start for at kapre en plads. Når pianisten satte sig ved klaveret, var hver kvadratcentimeter af gulvet fyldt ud med lyseblå IKEA-skamler fra en bunke i hjørnet, og om sommeren stod døren åben, så de sidst ankomne kunne synge med ude fra fortovet. Udover at gæsterne nu har mere plads at boltre sig på, er arrangementet uændret; der er billig øl i glassene, højskolesangbøger spredt ud på bordene, og pianisten er som oftest beskæftiget som høj- eller efter-skolelærer til daglig. Både unge og ældre nikker genkendende, når nummeret på endnu en sang fra den blå sangbog annonceres, og i pauserne mellem sangene bliver der snakket, skrevet sms'er, drukket kaffe og løst krydsogtværs. Aftenen indledes typisk med en håndfuld af pianistens yndlingssange tilsat muntre anekdoter, hvorefter sangrepertoiret dikteres af deltagernes håndskrevne papirlapper med sangønsker, som fiskes op af en flaskegrøn Margretheskål. Et overordnet tema er der ikke noget af, om end den aktuelle årstid har det med at optage sin del af de udvalgte sange. Selvom det mørkner udenfor, møder forslag om morgensange ingen protest, og Brorsons "Op, al den ting, som Gud har gjort" følges op af Tim Christensens ørehænger "Right Next to the Right One" og Ludvig Holsteins "Det er i dag et vejr". Flere har medbragt egen sangbog med æselører i og smiler saligt, når en af favoritterne står for tur. Efter den sidste sang

afleveres ølglassene i baren, lånte sangbøger stables på bordene, tasker og halstørklæder vikles fra hinanden, og kort efter har næsten alle forladt baren, der slår dørene op til fællessang igen et par uger senere.

Her er der tale om en generisk beskrivelse af caféens sangaftener, hvorfor nærmere bemærkninger om fællessangernes demografiske forhold, sangudvalget mm. savnes. Baseret på denne beskrivelse og skribentens tidligere erfaringer med disse arrangementer, kan sang-aftenen som social situation karakteriseres således:

Fællesskabet er i nogle henseender nærvædet ikkeeksisterende. De syngende ankommer i små grupper og interagerer kun i begrænset omfang uden for disse grupper i løbet af aftenen. Udover diverse høflige og praktiske udvekslinger inden arrangementets start, såsom ”Bruger I den stol her?” eller ”Mangler du en sangbog?” er samtale begrænset, hvilket af praktiske hensyn er nødvendigt for arrangementets gennemførelse. Hver gang pianisten afslører nummeret på den næste sang, der skal synges, bliver annonceringen mødt af en række udsagn, som f.eks.: ”Nr. 89? Hvad er det nu for en? Nåh, den kender jeg godt!”, ”Den er bare så fin”, eller ”Kan du huske, da vi sang den her til Malenes fest?” Reaktionen er altså for størstedelens vedkommende baseret på den enkeltes eller den enkelte gruppes oplevelser og følelser vedrørende den aktuelle sang. Undervejs kan der opstå sympati på tværs af de i forvejen etablerede sociale grupper, hvis det viser sig, at sangpræferencerne, melodikendskabet eller tilbøjeligheden til at ønske obskure folkeviser er den samme ved nabobordet. Samhørigheden ved fællessangsarrangementerne er i høj grad baseret på den personlige, følelsesmæssige tilknytning til sangskatten, men fællesskabet italesættes ikke – det er baseret på ikke-sprogliggjorte følelser. Fællessangerne ønsker at synge de sange, de i forvejen kender og holder af, og skal repertoireet fornys, kræver det enten ekspertviden med velinformerede introduktioner til sangene fra pianistens side eller en deltagers nichekendskab til specifikke genrer, perioder eller kunstnere.

Sociale relationer og kulturelle koder har stor betydning for, hvordan sange udvælges, opfattes og ikke mindst synges; flere høj- og efterskoler har selvopfundne vers eller udråb, der knytter sig til populære numre. Hvis et sangønske præsenteres med en rørende personlig fortælling, kan det ændre grundstemningen til arrangementet eller den måde, vi forstår sangen på. I pausen mellem sangene bliver der snakket om de minder, ord og melodi hiver frem fra erindringen, eller diskuteret beskaffenheden af de oplistede melodivarianter til en tekst.

I praksis foreslår jeg at anvende detaljerige beskrivelser af sangarrangementer og interviews med deltagerne som den flerstrengede metodes objekt. Om det på baggrund af dette er mest interessant at beskæftige sig med deltagernes bevæggrunde for at møde op, en karakteristisk af sangudvalget, hvordan det fysiske rum påvirker oplevelsen, eller noget helt fjerde, beror på det enkelte arrangement.

En udvidelse af den litterære værktøjskasse

Med den flerstrengede metode plæderer jeg for et opgør med den strenge adskillelse af de akademiske discipliner, der har besværliggjort analyser af fællessang som selvstændig udtryksform. Forude ligger en stor opgave i at italesætte sangen og dens udfoldelse som et kulturudtryk og et kunstværk i egen ret, uden at fastholde kvalitative standarder fra mere veletablerede analysetraditioner såsom digtanalysen. Et eksempel: Læser man en tekst på bokmål og kritiserer den for den dårlige, danske retstavning, er det helt indiskutabelt, at man skyder forbi målskiven. Fællessangen burde have krav på den samme grad af fokuseret analyse, som bogmediet længe har haft.

Det er ikke på forhånd udstukket i den flerstrengede metode, hvilke perspektiver der skal undersøges, hvilket stiller krav til den enkelte analytikers selvstændighed og overblik over stofområdet. Den flerstrengede analyse kan struktureres efter eget ønske, når blot analysens hovedpunkter præges af logisk progression, beskriver sammenhænge og indbyrdes relationer mellem fokuspunkterne – og ikke blot bliver en række perifært beslægtede observationer af emnet.

I mine analyser af fællessang har jeg fokuseret på sangtekster, fællesskab og affekt i sangsituationer, men disse er selvsagt ikke de eneste interessante aspekter af fællessangen. Det er ganske oplagt at undersøge fællessangens rituelle karakter, hvilke justeringer der foretages af popsange, der indlemmes i fællessangens repertoire, eller at foretage en demografisk undersøgelse af deltagere til sangarrangementer mm.

Det er vigtigt at fremhæve, at den flerstrengede metode ikke anses som en færdigudviklet manual til sanganalyse, men snarere som et forslag til, hvordan fællessangen analytisk kan gribes an. Formålet med artiklen her har ikke været at fremkomme med en fuldkommen brugermanual til analyse, men derimod at gøre opmærksom på en problematik og præsentere (nogle af) de interessante perspektiver, den foreslåede analyseform indeholder. Målet med fremgangsmåden er indblik, ikke overblik, og fællessangen må fortsat kategoriseres som

et overvejende ubeskrevet blad – særligt i litteraturforskningen.

Den flerstrengede metode er, foruden i fællessangsanalyse, oplagt at anvende i analyser af det, der kan betegnes som litteraturen i det udvidede felt, såsom Sigurd Hartkorn Plaetners roman *Noget om Vitus* (2015) og det efterfølgende lydbogseksperiment om *Noget om Emma* (2017) eller Morten Søndergaards *Ordapoteket* (2010), hvor hver ordklasse hører til i en medicinæske med egen indlægsseddel, der bl.a. beskriver mulige bivirkninger. Når disse kulturprodukter legitimeres i litteratens flerstrengede analyse, er det med til at indlemme dem i det korpus af tekster – i ordets mest elastiske forstand – som det så at sige er værd at beskæftige sig med, hvad der unægtelig vil medføre en udvidelse af det, der forstås ved det litterære felt. Når analyseobjekterne i højere grad matcher den litteratur, der læses, lyttes, leges, læres og opleves i den brede befolkning, vil det bidrage til, at litteraturhistoriefaget kan bevare sin aktualitet og tyngde i det 21. århundrede.

En fremtidsprognose

Den flerstrengede analysemetode kan have store konsekvenser for litteraturstudiet, idet fællessangen, og med den en række andre intermediale litteraturformer, nu kan inkorporeres i lærebøger og undervisning i langt højere grad end førhen. Som nævnt er arbejdet med den nye metode langt fra fuldendt, men med formuleringen af tilgangens grundprincipper er de første spadestik taget. Fra præsentationen af metoden til den faktiske implementering af det flerstrengede greb i den akademiske analyse kan der være langt. Det er på ingen måde givet, at metoden vil blive benyttet, blot fordi den er tilgængelig. Der er tale om et relativt konservativt fagmiljø med traditioner, som det givetvis vil tage tid at ændre.

Men med disse tiltag vil nye tekstformer og -hybrider bedre kunne inkorporeres i undervisningen, ikke som afarter af den rigtige litteratur, men som litterære former i egen ret. Dermed fjernes en stor del af risikoen for, at der bliver lagt for meget vægt på den historiske del af litteraturhistoriefaget, og faget får derfor bedre forudsætninger for at følge med tidens litterære udvikling. Den flerstrengede metode kan anskues som en udvidelse af den intermediale analyse, som har eksisteret i mange år. Til forskel fra det intermediale perspektiv, er det ikke den flerstrengede analyses primære formål at belyse spørgsmål om medialitet, men derimod at forholde sig åbent uden på forhånd udstukne faglige afgrænsninger til det valgte sangarrangement og fokusere på relationerne mellem de aspekter, der fremhæves. I sig

selv er den flerstrengede metode ikke banebrydende, men kan anses som en del af den omkalfatring, litteraturhistoriefaget nødvendigvis må gennemgå for at beholde sin aktualitet.

Dette argument vil utvivlsomt blive mødt af den indvending, at en sådan fremgangsmåde til analyse af teksthybrider udvander litteraturen for meget, og det så at sige bliver for svært at sætte den nedre grænse for, hvad der kan regnes for litteratur. Det modsatte kan dog ligeledes være forbundet med store konsekvenser: At fastholde en stagneret idé om, hvad der er god litteratur, og derfor ikke indlemme andet end det kanoniserede og det, der har potentiale til at blive det, i universitetsstudiernes curricula.

I takt med, at mere og mere af litteraturen bevæger sig uden for den kodeks, der ellers har udgjort kernen i litteraturanalysens objekter, bliver der behov for, at litteraterne er parate til at indtage litteraturen på andre måder end udelukkende gennem læsning. Litteraturen bliver noget, der skal opleves og sanses – noget, der finder sted.

Bibliografi

- Albertsen, Leif Ludvig. 1978. *Lyrisk der synges*. København: Berlingske Forlag.
- Andersen, Emma Berggreen. 2021. "Den litterære sang? En flerstrengt analyse af aktuel, dansk fællessangskultur". Speciale. Aarhus Universitet.
- Bak, Karl. 1977. *Højskolesangbogens historie: Et bidrag til den grundtvigske folkehøjskoles historie*. Odense: Nordisk Forlag.
- Baunvig, Katrine Frøkjær. 2020. "Forestillede fællesskabers virtuelle sangritualer". *SANG* (1): 40-45.
- Borčák, Lea Wierød og Jakob Schweppenhäuser. 2018. "Sangen mellem litteratur og musik". I *Litteratur mellem medier*, redigeret af Tore Rye Andersen, Jørgen Bruhn, Nina Christensen, Stefan Kjerkegaard, Sara Tanderup Linkis, Birgitte Stougaard Pedersen og Hans Kristian Rustad, 159-175. Aarhus: Aarhus Universitetsforlag.
- Clausen, Karl. 1958. *Dansk Folkesang gennem 150 år*. København: Tinglesti Forlag.
- Moser, Sibylle. 2007. "Media Modes of Poetic Reception: Reading Lyrics Versus Listening to Songs". *Poetics* 35: 277-300.
- Maach, Maja Lærke. 2018. "Underviser på CBS følte sig krænket over 'Den danske sang er en ung blond pige'". *DR*, 19. december. <https://www.dr.dk/nyheder/indland/underviser-paa-cbs-foelte-sig-kraenketover-den-danske-sang-er-en-ung-blond-pige>.
- Schweppenhäuser, Jakob. 2014. "Mere lyd! Ny dansk lydlig lyrik". Ph.d.-afhandling. Aarhus Universitet.

- . 2020. "Audire Aude! Sangtekstens fravær i de litterære institutioner". *SANG* (1): 14-17.
- Skjoldborg, Troels Gorell. 2020. "Ramadan-sang kommer med i ny Højskolesangbog". *TV2 Nyheder*. 6. november. <https://nyheder.tv2.dk/samfund/2020-11-06-ramadan-sang-kommer-med-i-ny-hojskolesangbog>.
- Søndergaard, Morten. 2010. *Ordapoteket*. Tilgået 25. januar 2021. <http://www.mortensoendergaard.com/apotek-2/>.
- Wierød, Lea. 2014. "Formens funktion i salmesang: Melopoetisk metode i sanganalysen med særligt henblik på salmer med tekst af N.F.S. Grundtvig". Ph.d.-afhandling. Aarhus Universitet.
- Wierød, Lea. 2015. "Where to Draw the Line? Representation in Intermedial Song Analysis". I *Music, Analysis, Experience: New Perspectives in Musical Semiotics*, redigeret af Mark Reybrouck, 135-147. Leuven: Leuven University Press.